

OVERDENKING

Jeruzalem de rug toegekeerd.

Diezelfde dag gingen twee van de leerlingen op weg naar een dorp dat Emmaüs heet, en zestig stadië van Jeruzalem verwijderd ligt. (Lucas 24:13)

Ze hebben Jeruzalem de rug toegekeerd. Zij die in de traditie van de kerk de Emmaüsgangers zijn gaan heten. Van de stad van God zijn ze op weg naar het dorp van die naam.

Emmaüs ligt zestig stadië (1 stadië = circa 185 meter), dus zo'n 11 kilometer van Jeruzalem. Als een reisverhaal schreef Lucas zijn evangelie. Gaandeweg komen Jezus en die Hem volgen dichterbij in de buurt van de stad van hoop en verwachting, toekomst en thuis, waar God Zich bij uitstek zal openbaren. Jeruzalem is de richting, die het van Godswege op moet.

Deze twee gaan daarentegen de omgekeerde richting en lopen daarmee bij Jezus vandaan. Ze maken zich daarom tevens los van de gemeenschap rond Hem.

Wat is de reden van deze tegengestelde beweging? Teleurstelling, ontgoocheling.

Alles behalve met vreugde laten ze Jeruzalem achter zich. Ooit was hoop gewekt in hun leven. Ze hadden vernomen van Jezus van Nazareth. Op grond van hetgeen Hij sprak en deed, waren ze tot de overtuiging gekomen in Hem met een profeet, iemand die in Gods Naam spreekt en handelt, van doen te hebben. Tot de kring rond Jezus van Nazareth zijn ze gaan behoren, er vast op vertrouwend dat Hij Israël zou verlossen. Door Jezus zal Gods volk gezegend tot zegen zijn. Een nieuwe werkelijkheid gaat zich wereldwijd baanbreken en Jeruzalem zal daarvan het centrum zijn. Dat geloof is evenwel gebroken en die hoop geknakt.

Aan Jezus' leven is op gruwelijke wijze een einde gemaakt. Degene, op Wie ze al hun hoop gevestigd hadden, geeft geen teken van leven meer. Daarom houden ze het voor gezien en keren Jeruzalem de rug toe, zulks allerminst met vreugde. Hetgeen gebeurd is, stemt hen somber. Onderweg spreken ze met elkaar over de gedoofde verwachting.

Geenszins wensten ze de beweging, waarbij ze hoorden, te verlaten. Allerminst wilden ze met Jezus, die hen tot die gemeenschap deed toetreden, breken. Ze kunnen echter niet tot een andere conclusie komen dan dat het afgelopen is met Hem. Ze verlaten Jeruzalem niet in een opwelling. Dit is geen emotie waarvan ze snel weer bekomen, maar dit ziet er definitief uit. 'Wij leefden in de hoop', zeggen ze. In de Bijbel is zo vaak sprake van een wending ten derde dage, dat dit de hoop niet deed doven alvorens die dag was aangebroken. Maar de derde dag is nagenoeg voorbij en niets is er gebeurd.

Apart om te lezen hoe deze twee alle stukjes van de puzzel hebben, maar het lukt hun niet om de stukjes in elkaar te passen. Hadden ze geen voorbeeldplaatje - je weet wel, zoals op het deksel van de puzzeldoos? Hoe dan ook, de opgestane Jezus reikt hun en ons het plaatje aan. *Toen Jezus met hen aan tafel aanlag, nam Jezus het brood, sprak het zegengebied uit, brak het en gaf het hun. Nu werden hun ogen geopend en herkenden ze Hem. (vers 30,31).*

Brandde ons hart niet toen Jezus onderweg met ons sprak en de Bijbel voor ons ontsloot? Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem. (vers 32,33) Gaat u, ga jij mee?

“Jezus, op uw Woord
vestig ik mijn hoop.
U leeft en U verhoort
mijn bede tot U.” (ELB 302:4)

R.H. Hekman